

Kungl. Dalregementets
Kamratförenings

Medlemsblad

Dec. 1938

Utgivare: Kapten J. A. FRIEBERG
Redaktör: Kapten A. E. FLODSTRÖM

N:o 7

God Jul!

Från Verkställande Utskottet och Redaktionen.

Föreningsmedlemmarna uttalade sig vid festen på Rommehed 1938 för årsmöte varje år, även om sammanträffandet icke alltid kunde ske under så storslagna former, som då var fallet. V. U. har därför redan nu upptagit frågan om årsmötet 1939 till diskussion. Ett förslag om dess avhållande på Rommehed midsommaren 1939 i samband med det stora lantbruksmötet har visat sig i praktiken icke genomförbart. V. U. överväger därför en »ärtsmiddag» i Falun, på Grand Hotell eller i Regementets matsal, förslagsvis lördagen den 26. augusti. Denna tidpunkt är lämplig med hänsyn till att regementsmötet då ännu icke börjat, men att den därtill inkallade reservpersonalen befinner sig i tjänstgöring. Huruvida detta låter sig förenas med Regementets övningar kan ännu icke överlämnas. V. U. är emellertid av den uppfattningen, att ett dylikt »litet» årsmöte har sin stora betydelse däri, att medlemmarna beredas mera tillfälle till kamratlig samvaro än vid t. ex. ett årsmöte av de proportioner, som Rommehedsfesten hade. Förhoppningen är att kunna åstadkomma ett trevligt program med Rommehedskåseri, film, musik och sång. V. U. vill gärna höra medlemmarnas åsikt i frågan.

V. U. har för närvarande under utredning frågan om instiftande av en förtjänstplakett, avsedd att tilldelas personer och sammanslutningar, som framgångsrikt verkat för Kamratföreningens syfte. V. U. kommer att i nästa nummer av Medlemsbladet framlägga ett detaljerat förslag, avsett att underställas årsmötet 1939. Redan nu kan emellertid framhållas, att V. U. avser att genom denna förtjänstplakett kunna belöna bl. a. nitiska medlemsanskaffare.

Såsom av meddelande på annan plats i detta nummer framgår har utgivits ett vykort med Regementets fana. Avsikten är att om detta försök utfaller lyckligt utgiva flera kort med bilder ur Regementets historia. V. U. räknar på alla medlemmars bistånd för att sprida detta kort och hoppas på uppslag till nya!

V. U. har beslutat, att Medlemsbladet under nästkommande år skall utgivas med två 20-sidiga nummer, i maj och december. Orsakerna till denna koncentration äro främst strävan att nedbringa distributionskostnaderna och önskemålet att förlägga utgivandet till en med hänsyn till annonsörerna lämplig tidpunkt. V. U. önskar i detta sammanhang framhålla den stora betydelse, annonserna hava för Medlemsbladets finansiering. Medlemmarna uppmanas därför enträget dels att gynna annonsörerna, dels att anskaffa nya annonser. All korrespondens i denna senare fråga riktas till annonschefen, Fanjunkaren S. Larsson, Slussen, Falun.

Har Du tänkt på, att ett medlemskort i Kungl. Dalregementets Kamratförening är en lämplig julkapp? In-sänd avgift — minst 5 kr. — samt erforderliga uppgifter så expedieras medlemskort och medlemsblad enligt önskan!

Organisationen med sockenombud är under bildande och har mötts med förståelse från medlemmarnas sida. Hittills hava följande åtagit sig att verka som sockenombud:

Stockholm:	Överstelöjtnant A. Collén,
Bjursås:	Landsfiskal O. Bergman,
Borlänge:	Köpmän G. Enborg,
Djurås:	Folkskollärare G. Edman,
Falun:	Fanjunkare E. G. Jansson,
Gagnef:	f. Löjtnanten E. Thurén,
Gustafs:	f. Fanjunkaren A. Heimer,
Hedemora:	Köpmän E. Sterner,
Husby:	Häradsdomare J. G. Örjas,
Ludvika:	Landstomsförrådsförvaltare O. B. Johansson, ,
Mockfjärd:	f. Distinktionskorpralen O. Lund,
Mora socken:	Fanjunkare E. Nordin,
Morastrand:	Fanjunkare L. Rågfeldt,
Nås:	Hemmansägare Fältivar Lars Larsson,
Rättvik:	Bankkamrer H. Lidell,
Silfberg:	Fjärdingsman E. Danielsson,
Stjärnsund:	Disponent J. Qvarnström,
Stora Skedvi:	Köpmän E. Sterner,
Svärdsjö:	Hemmansägare A. Barkars,
Säfsnäs:	Fjärdingsman G. Larsson,
Säter:	Verkmästare E. Bennerström,
Säters socken:	Fjärdingsman M. A. Carlsson,
Älvdalen:	Nämndeman S. J. Andersson.

V. U. framför till dessa medlemmar Kamratföreningens tack och hoppas på ett gott resultat av deras verksamhet. Men ombud saknas ännu i följande socknar (större orter): Aspeboda, Boda, Djura, Enviken, Floda, Garpenberg, Grangärde, Grycksbo, Grängesberg, Hedemora socken, Hösjö, Idre, Järna, Kopparbergs socken, Leksand, Lima, Ludvika socken, Malingsbo, Malung, Norrbärke, Ore, Orsa, Rörbäcksnäs, Siljansnäs, Skattunges, Smedjebacken, Sollerön, St. Tuna, Sundborn, Särna, Söderbärke, Torsång, Transtrand, Venjan, Vika, Våmhus, Ål och Äppelbo.

Sockenombudens uppgift är att var på sin ort arbeta för Kamratföreningens idé. Avsikten är med andra ord att i vissa avseenden, främst medlemsanskaffningen, åstadkomma en decentralisering av föreningsverksamheten. V. U. har blygsamma anspråk på sockenombuden men gläder sig åt var och en, som vill hjälpa till!

Vem anmäler sig? Krusa inte för varandra! Skriv till Kapten A. E. Flodström, I 13, Falun.

Ett flertal av de förutvarande medlemmarna ha anmält nya. Men ännu ligga många utsända anmälningskort oanvända. Glöm inte, att varje förening ytterst vilar på de enskilda medlemmarnas personliga insatser! Minst en ny medlem pr år bör för varje förutvarande vara en h e d e r s s a k!

Om Ni önskar ett mört
och välsmakande bröd
med den rätta rågsmaken

Köp då

Säterdalens Bröd

Tillverkas av

A-B Sätters Nya Spisbrödsbageri
Säter

Telefon 225 och 136

AKTIEBOLAGET

GUSTAF BLIDS BOKHANDEL

Tel. 50, 1242 FALUN Tel. 50, 1242

BOKHANDEL:

Svensk och utländsk litteratur.
Alla tidskrifter.
Anskaffar all antikvarisk
litteratur.

PAPPERSHANDEL:

Allt för skrivbordet och
ritbordet.

**SKRIV- OCH RÄKNEMASKINER.
KONTORSMÖBLER**

WESTLINGS

är som vanligt stadens bästa

Julklappsaffär

Bland våra trevliga nyheter vilja vi spec. framhålla
Raxonslipsen, en Röda Sigillet-
produkt med en spiralfjäders egen-
skaper i fråga om att behålla formen.

Ni har för övrigt en mångfald nyheter att välja på i
**Skjortor, Pyjamas, Scarves,
Reseffekter** för att taga några ex.

Och vår damavdelning hjälper Er att finna
den rätta presenten åt Henne!

WESTLINGS

FALUN Etabl. 1874.

Stadens ledande herr- & Damaffär.

Jidstrand

KVALITETSFILTEN

Moderna, konstnärliga
mönster, komponerade
av svenska konstnärer
finnes till salu hos

YLLEFABRIKSODARNA

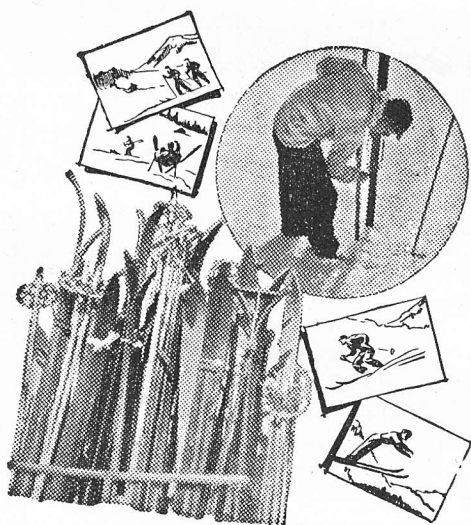
BORLÅNGE — FALUN — LEKSAND — SÅGMYRA

FALU RÖDFÄRG

DE SVENSKA
BYGDERNAS
FÄRG

Stora Kopparbergs Bergslags Aktiebolag

I vår förnämliga sortering av
VINTERSPORTARTIKLAR

utväljer Ni med lätthet de mest ändamåls-
enliga "grejorna" för Eder sport och
till priser, som trotsa all konkurrens.

Till FJÄLLS via HÄLLS

HÄLLS, Åsgatan 12, FALUN

Specialaffär för JAKT, FISKE, SPORT.

Begär våra KATALOGER.

ÄT gott, bra och
billigt på

Centralhotellet
Falun

*Utsökt god vällagad mat,
framställd av endast först-
klassiga råvaror.*

*Standardmåltid: smör,
bröd, varmrätt 1:— kr.*

Konditoriservering.

Carl Gustaf Hult.

Överste Gustaf Hult förde befälet över regementet fr. o. m. den 6. maj 1898 t. o. m. den 7. oktober 1903.

Redan innan den nye regementschefen hade tillträtt sitt ämbete, kunde det beställsamma ryktet förmäla, att han var en herre, som väl visste, vad han ville, och icke gav efter en hårsman på ordning och disciplin. Att ryktet icke överdrivit visade sig vid hans första övertagande av befälet, då han i en handvändning ordnade ett sakförhållande, som under en tid illa berört sinnena inom officerskåren. Det anseende för oväld och befälskraft, som han då inhöstade, visste han bibehålla under hela sin chefstid, detta så mycket mer, som han aldrig tvekade, när det gällde att taga ansvar.

Bakom den icke så litet sträva ytan varnade man emellertid vid mer än ett tillfälle en påfallande välvilja och strävan att vara till tjänst med råd och hjälp. Med aldrig vilande omtanke övervakade han, att var man fick sin rätt, men han glömde ej heller — så långt hans överblick nådde — tillse, att var man gjorde sin plikt.

Sina biträden inom regementsstaben satte han i oavslätlig verksamhet i och för utarbetande — i kanske dittills okänd utsträckning — av förslag till fält- och fälttjänstövningar, allt efter av regementschefen utfärdade direktiv. En föredragning inför

Överste Hult måste för den föredragandes vidkommande betecknas såsom synnerligen givande, ity att denne var oförhindrad att utan hänsyn till regementschefens uppfattning framhålla sina skäl och önskemål ända till det ögonblick, då översten tillkännagav, att han fattat sitt beslut, varefter all diskussion var avblåst — allt efter omständigheterna med seger eller nederlag för den föredragande.

Oaktat Överste Hults strama militära läggning kunde han även någon gång se saker och förhållanden genom humorns glasögon, varom följande illa episod kan bära vittne:

En löjtnant hade vid ett tillfälle av översten erhållit tillrättavisning för det han använde bredare guld på sin vapenrockskrage, än gällande föreskrifter medgävo, men fick samtidigt tillåtelse att bibehålla den breda galonen, till dess nyanskaffning blev nödvändig. Den unge mannen tog emellertid inte saken så allvarligt utan lade sig gladeligen till med en lika bred kraggalon, när den gamla förlorat sin glans. Vid en inspektion omkring ett år efter tillrättavisningen tvärstannade översten inför den glänsande kragen med anmärkningen: »Jaså, fortfarande lika elegant». På löjtnantens vördsamma erinran, att han fått tillåtelse använda galonen, så länge den räckte, fick den stränge chefen en glimt i ögat och genmälde: »Löjtnanten har att vid tillfälle meddela mig namn och adress på den leverantör, som tillverkar så utomordentligt hållbara guldgaloner».

Man skulle kunna beteckna Överste Hult såsom en föreningslänk mellan gammal och ny tid; han bibehöll av det gamla, vad han ansåg värdefullt utan att därför vara blind för den nya tidens krav. Han efterlämnar minnet av en man, vilken i sin befälsföring förenade kraft med välvilja, och som, när det gällde hans principiella inställning till en fråga, icke vek för påtryckningar, vare sig dessa kommo från ovan eller nedan.

Säter den 25. november 1938.

A. Krautmeyer.

Överste C. G. Hult föddes i Stensryd, Målilla s:n, Kalmar län, den 1. maj 1841. Underlöjtnant 1859, löjtnant 1865, kapten 1875, major 1892, överstelöjtnant 1896, allt vid Kungl. Kalmar regemente. Efter avskedstagan det var H. bosatt å sin egendom Staby, Kalmar län. Under de sista åren lidande av en tärande inre sjukdom var han dock verksam in i det sista och flitigt anlitad i offentliga värv. Han avled den 5. februari 1912, jordfästes i Högsby kyrka och är begravnen å Målilla kyrkogård.

Prosträngen.

Andra besöket på roten. Julkosten upplages.

(Fortsättning från nummer 3 och 5.)

Snart spred sig ryktet över socknen, att prosträngen »gett» sig till soldat. Alla bekanta Elg träffade under tiden före och efter jul glömde inte att gratulera den nye »sollatn». Prosten och prostinnan voro bland de första, som framburo sin lyckönskan efetr morgonandakten dagen därpå. Far och mor samt vännen Anna kände nog lyckan allra störst, ty nu hade deras Anders skaffat sig ett säkert levebröd, som inte slog fel, även om missväxtår skulle komma över landet. Att Anders Elg själv kände sig stolt var ju en given sak, och det kom till synes inför församlingen i kyrkan på fjärde adventssöndagen, då prosten läste kyrkobönen och koin till »krigsmakten till lands och vatten». Då såg menigheten, att prosträngen, kort sagt, jäste i kyrkbänken och själv såg han tydligt, att flickorna på kvinnfolkssidan hade sina ögon riktade på sig. Vad de sedan tänkte, var och förblev en hemlighet, men upptecknaren har tolkat det så: »Lycklig den flicka, som får prosträngen».

Julafton, som nu var inne, blev en stor högtidsdag för den nye Elgen. Denna dag fick han för första gången upptaga den del av lönen, som i kontraktet benämndes julkost och bestod av allt, vad bonden på sin gård brukade till livets uppehälle och nödort, såsom bröd, kött, fläsk, potatis, kål, rötter och morötter samt hemstöpta julljus — de s. k. talgdankarna. Olsmässovlet, som bestod av smör och ost, uppbars på sommaren, då kreaturen togs hem från fåbodarna.

Det ålåg huvudbonden att räkna ut och debitera kosten efter jordtal och detta gjorde han så noggrant, att kakorna delades upp i halvor och fjärdedelar. Men till bondhustrurnas beröm må sägas, att de inte togo till i underkant.

Denna dag måste soldaten ha sin hustru med till roten, dels för att ordna med kosten och dels för att hålla reda på karln och hålla igen, ty suparna kommo för tätt en sådan dag, då alla bönder i roten ville soldaten väl. Och så snart »käringa» märkte att mannen blev språkför, hamnade suparna i den medförda träkaggen. Därav har uppkommit ordspråket: »Det, som inte går i soldaten, går i hans kista».

Elg hade ännu ingen lagbunden hustru, men han tog med sig den, han fått löfte på. Hon skulle i alla fall få den äran en gång. Bäst då, först som sist, tänkte båda två, och ingen av dem behövde blygas för varandra. De voro ju fästefolk.

Innan dagen grydde i öster satt Elg med sin Anna på de medförda kistorna i käppskrindan, dragen av prostens »Grälle», och styrde i väg på roten i Hedby. De tänkte på den myckna och goda maten, som skulle läggas ned i kistorna före kvällen. Bägge två voro så lyckliga och tyckte, att lyckans sol stod på sin middagshöjd över dem i den kyliga morgonstunden. »Tänk, så trevligt det varit, om vi varit en smula kända med folket», sade Anna. »Åå», sade Anders Elg, »det ordnar sig nog», och körde in på Bäckas gård. »Här är jag redan bekant och får allt lov att tacka för sist».

Bäck Nils, som hörde pinglor på gården, förstod att deras nya soldat anlände och gick ut och tog emot. Grälle fägnades med ett fång hö, och ett annat fång slängdes upp i köppskrindan. Därefter slog han hand med Elg och Anna och välkomnade dem, under det han sa: »Jaså, har du käringa må däj å. Var så go å gå in i stuggu tä mor!»

I Bäck Nils ögon var nu Anders inte samma gagnefspojke, som den septemberdag han först såg honom. Nej, nu var Anders hans och rotens modige soldat, som på den tiden, nära nog, var böndernas ögonsten.

Mor i stugan var lika glad som far åt sitt främmande på julafton och utbrast: »Men har du så oskapligt grann gangskulla må däj. Jag får då lov att önska er båda stor lycka och välkomna åter nästa jul.» Elg tackade för hyllningen och Anna neg så djupt, så den korta kjolen vidrörde det nyskurade golvet.

Att soldaten väntades till gården kunde Elg och Anna tydligt se: På långbordet låg en hög bröd, ett fårlår, ett fläskstycke och två ljus. På golvet ett par ämbar fyllda med potatis, fem kålrötter och två kålhuvud. Det var mycket från en gård, tyckte Elg, och ändå hade han inte fått ögonen på grynen och malthopen på bänken.

»Jag har full liksom vänta »sollatn» och gjort i ordning, som I ser. Var så god och håll tä godo», sade Bäckmor och tittade över om något blivit glömt. »Å, kära söta då», sade hon, »jag har ju glömt ta fram linflåto», och i hast fick hon fram två präktiga linflåtor samt litet humle till maltet. »Nu är det nog, som det ska vara», sade hon.

Anna och Elg fingo nu ta i tu med att bära ut maten och lägga ner den i kistorna. Anna räknade brödet i all tysthet. Det var fyra blandbrödkakor, två ärtbröd, en siktaka, två tjocka rågbrödsbullar, fyra tunnbrödsbakor och två lissbullar vetebröd. Potatis, rötter och kålen tömdes i medförda säckar. Brödet och köttet lades ned i var sin kista. Maltet och grynen tömdes i mindre lärftpåsar, som medtagits för ändamålet. När allt var nedlagt på sin plats i käppskrindan, sade Elg helt storbelåten: »Ja, du Anna, det var en god början det här. Jag undrar, hur det kommer att se ut i kistorna, då vi komma till sist gården i roten».

Det fordrades nog en smula beräkning för ett nytt soldatpar med att reda upp allt det här, men för Elg och Anna var det ingen stor konst, ty som barn hade de fått följa med sina föräldrar till roten på julafton, varför de voro litet insatta i, hur det skulle gå till.

Bäckmor visste, att det nya soldatparet behövde litet varmt i sig efter resan, varför hon kokade upp mjölk, dukade fram bröd och smör och bjöd på, och Nils tyckte att soldaten behövde en frukostsup, varför han tog fram sin »Karl Johan-flaska», som inte sinat efter förra besöket, fyllde »jömfrurna» och skälade med soldaten och önskade paret en god jul.

Elg fick en förteckning över sina rotebönder med uträkning, hur stor del av kosten varje rotbonde skulle ge

En Nyhet!

Kamratföreningen har utgivit ett brevkort, tryckt i fyra färger (blått, gult, guld och rött), med Regimentets fana och en kortfattad historik. Fanan är målad av den kände Dalakonstnären Erik Arnberg i samma stil som Medlemsbladets vignett och texten är skriven av Kapten P. K. Wik. På baksidan är tryckt: »Detta kort är utgivet av Kungl. Dalregementets Kamratförening.» Kortet utgives även i en upplaga utan text på framsidan.

Kortet försäljes på de olika mässarna och i regementets kortvaruaffär samt av A.-B. Gustaf Blids Bokhandel i distribution. Priset är 15 öre pr st. Vid köp direkt hos Kamratföreningens kassaförvaltare, Fanjunkaren R Wassberg, I 13, Falun, är priset 1:— kr för 7 st. och 2:— kr för 15 st. Vid förut insänd likvid sändas korten portofritt.

Kortet är lämpligt icke minst för jul- och nyårshälsningar! Använd bifogade rekvisition! Rekvirera i tid!

soldaten. Elg ögnade igenom listan och räknade ett tretotal namn. Så tackade han för välfägnaden och körde in på nästa gård. Elg tittade på listan och läste: »Udd Per», och viskade till Anna: »Det är allt bra att jag känner till skrivkonsten och kan läsa vad rotböndra heta».

Överallt var han väntad och lika välkommen och samma gästfrihet mötte han i varje gård. För bondfolket var det även en stor glädje att få se det nya soldatparet och bekanta sig med dem. Men det gällde att raska på och inte dröja för länge på var gård, om de skulle hinna genom roten före mörkrets inbrott och komma hem i god tid på julkvällen.

Kaffebruket var på denna tid ej så allmänt på landsbygden i Dalarna, men brännvinet var en allmän husbehovsvara, och i synnerhet vid helgerna och på kalasen dracks det flitigt. Förstod man sig inte på att i rätt tid säga nej, kunde vem som helst trappa till kapten. Och ingen degraderade soldaten på julafton, om han trappade till major.

Sådana stackare till soldater hade i allmänhet blivit begåvade med duktiga hustrur, som kunde ta hand om både lass och karl och tömmarna med om det gällde. Därför bjöd försiktigheten att medföra träkaggen att förvara suparna i för kommande behov. Minns ordspråket: »Det som inte går i soldaten...»

Soldaten nr 44 Elg med sin Anna hade så för första gången gästade sina rotebönder på julafton och upptagit sin julkost. Han hade även fått visa sin skicklighet i konstakning genom byns trånga grindstopar och portlider och klarat den smalspåriga käppskrindan från att vicka. Den korta dagen var till ända och vintergatans myriader stjärnor lyste över dem på vägen hem. Ungdomslivet kändes nu så obeskrivligt skönt. De tyckte, att Gud och alla människor voro så goda emot dem, som på en enda dag givit dem så mycket mat, så det räckte gott en hel vinter för två jön (hjon), varför de på denna julkväll blevo överens att gifta sig till påsk.

P. A. Melin.

En Nyårshälsning.

Ur Leksands kompanis orderjournal den 1. januari 1863.

»Härmed meddelas ett ex. Illustrerad Tidning N:o 48 af den 29:de sistl. November, för att i trossboden upphängas och förvaras, på det att hvar och en vid Kompaniet nu och framdeles måtte få kännedom om det mannamod och den utmärkta tapperhet, hvarmed Kapitenen vid Kongl. Dal Regementet Ernst v. Vegesack häfdat Regimentets anseende och svensk krigareära, då han inom knappast 1 ½ år tjänat sig upp till Brigadgeneral i Nordamerikansk krigstjänst samt därvid blivit offentlig vitsordad, dels såsom uti tidningen finnes intaget, dels ock enligt hvad en inom Regimentet nyss cirkulerande skrivelse från svenska ministern i Nordamerika gifvit vid handen. Soldater! Ingen bland Eder bör sakna begrepp om de dyra plikter, som äligga en krigare såväl emot sig själf som emot samhället. Veten och då att vörda tapperheten, modet och försakelsen hos den som uppträder så som Kapiten v. V. det nu gjort! Men när jag vidrörer äran och tapperheten hos en rätt krigsman, hur skall jag då finna ord att uttrycka nog djupt förakt för dem bland eder, som så litet veta att ära sitt stånd, att de för ett vanmäktigt hän af sina kvinnor icke ens våga att uppträda med skägg, denna manliga ansiktsprydnad, hvarmed skaparen själf utmärkt dem, han danat till krigare. Blygens, I ären icke värdiga annan dräkt än de kvinnors, som nu ha mera rätt än någonsin att peka finger åt eder! Det är en vanheder för fäderneslandet att dylika feghjärtade någonsin få bära vapen — och jag skall vid tjänligt tillfälle icke underlåta att till näpst anmäla dem, som icke hädanefter ställa sig till efterrättelse min uttryckliga vilja: att låta mun och hakskägg växa fritt.

Hysande den billiga förhoppningen, att I viljen efterkomma denna min bestämda tillsägelse, bjuder jag Eder, samt och synnerligen: Ett godt nytt år!»

Under en instruktionstimme blev en beväring från den soliga ön tillfrågad om vilket transportsätt som var det bästa vid truppersnas förflyttning.

»Ångbåt», blev svaret.

Uppmanad att närmare motivera varför just ångbåtstransport var bättre än andra, svarade han framt:

»Jo, för då ä jussom finare.»

Löjtnanten, som ledde övningarna, förstod icke riktigt beväringens tanke utan vände sig till körpralen, som var från samma trakt som beväringen. »Jo, löjtnant, förklarade körpralen, »rätta bemenelsen eller så att säga meningssättet torde nog vara det, att det är ljuvligare att använda ångbåt än något annat fortplantningsmedel.»

I ledet riktades beundrande blickar på körpralen, som fått en sådan gåva att kunna uttrycka sig. Det var ju nästan som om det vore en professor.

Anders N.

Kungl. Dalregementets prissamling.

Bilden å motstående sida visar de förnämsta av de av Kungl. Dalregementet i lagtävlingar erövrade skytte- och idrottspriser, vilka pryda Regementets olika mässar. Några data må anföras för de viktigaaste.

Samlingen domineras av det närmare en meter höga »Kellgrenska priset» eller »Arvid Kellgrens skjutpris för svenska härens infanteri», som den officiella benämningen lyder. En utförlig redogörelse för detta skyttepris och bestämmelserna för dess utdelande återfinnas i nummer 4 av Medlemsbladet. Här må därför endast omnämnas, att priset, vilket är »ständigt vandrande», utdelas på grundval av de skjutresultat, som uppnåtts av manskapet, såväl det fast anställda som det värnpliktiga, och att Kungl. Dalregementet är ett av de fyra regementen, som tre gånger erövrat denna den svenska arméns förnämsta skyttetrofé.

Högst i prissamlingen tronar »John Ebersteins armépris för tävlingar å skidor», den av Carl Fagerberg skulpterade statyetten. Priset instiftades 1919. Med hänsyn till de olika förutsättningarna för skidlöpningens bedrivande indelas arméns truppförband i tre grupper, vilka tävla vart tredje år. Segrande lag erhåller som ständig egendom en statyett jämte individuella priser. Kungl. Dalregementet har tre gånger deltagit i tävlingen och hemförde 1923 segern genom dåvarande löjtnant E. de Maré, sergeant T. Lundell och furir G. Larsson.

»Kellgrenska priset» flankeras av två Karl XII-pris. Bronskopian av Bouchardons berömda byst av Hjaltekonungen utgjorde vandringspris inom förutvarande V. arméfördelningen för skidlöpning och erövrades av Regementet genom »tre raka seg-rar» åren 1921, 1922 och 1923. I de segrande lagen ingingo en eller flera gånger dåvarande löjtnanterna S. Ekwall, A. Frieberg, M. Hydman, S. Stumsner och E. de Maré, sergeanterna A. Pollack, T. Lundell, R. Wassberg och E. Larsson, furirerna E. Linder och G. Larsson samt musikfurir E. Bengtsson.

Det andra priset, en skulptur av Hovjuvelerare Graumann, Falun, har benämningen »Kungl. Dalregementets vandringspris i militär idrott». Priset har icke erövrats i tävlan utan inköptes 1910 av Idrottsföreningen för tävlan mellan Regementets på den tiden likformigt organiserade 12 kompanier. Priset erövrades första året av 2. kompaniet, 1911 av 12. kompaniet, 1912 av 9. kompaniet och 1913 av 5. kompaniet. I och med världskriget inställdes tävlingen och upptogs först 1921, varvid »Signalkompaniet» hemförde den dyrbara trofén. Året därpå segrade 5. kompaniet. Den tilltagande specialiseringen i utbildningen och de därav följande olikhe-

terna i kompaniernas organisation omöjliggjorde emellertid en rättvis bedömning, och det ståtliga priset har sedan år 1922 icke varit uppsatt till tävling.

Nedanför »Kellgrenska priset» står en gyllene pokal, som kanske rätteligen borde ha nämnts först. Men den hör egentligen icke riktigt till Regementet. Det är H. Maj:t Konungens vandringspris för landstormsförbund med bästa sammanlagda resultat i fältskjutning i grupp (kulsprutegevärs- och gevärsgupper). Priset erövrades vid rikslandstormstävlingarna i Borås 1937 av Da'arnas landstormsförbund och har av detta deponerats på officersmännen. Kulsprutegevärsgruppen bestod av Kamrer V. Wahlberg (gruppchef), Ingeniör J. G. Karlsson, (kulsprutegevärsskytt) Tjänsteman J. A. Carlsson, Ingeniör K. A. Nicodemi, Disponent E. Hedenlund, Kassör B. Karlsson och Inspektör J. Andersson, samtliga från Ludvika landstormsförening. För gevärsgruppen var Apotekare G. Werner, Falu landstormsförening, chef, och i densamma ingingo för övrigt Ingeniör J. Unér, Falu landstormsförening, Försäkringsinspektör K. G. Westman, Folkare 'andstormsförening, Ingeniörerna F. Hellmont och E. Herlitz, Tunabygdens landstormsförening, Ingeniör W. Hansson, Grangärde—Säfsnäs landstormsförening, och Hemmansägare A. Persén, Orsa landstormsförening.

Till vänster om Kungapriset står »Armépokalen», d. v. s. det av Göteborgs Handelstidnings Aktiebolag år 1927 uppsatta vandringspriset för lagtävling i skolskjutning mellan arméns truppförband. En artikel i föregående nummer av Medlemsbladet skildrade utförligt denna pokals historia alltifrån begynnelsen intill dess att den i juni i år för alltid erövrades av Kungl. Dalregementet. Det må härför blott konstateras, att det aldrig tidigare torde ha inträffat, att både »Kellgrenska priset» och »Armépokalen», arméns två ståtligaste skyttetroféer, samtidigt innehafts av ett och samma regemente.

I mitten på bilden synas två distriktsmästerskaps-tecken. Bägge ha erövrats i orienteringslöpning till fots, det ena år 1923 av dåvarande sergeanterna T. Lundell, E. Linder och E. Larsson och det andra år 1937 av furirerna S. Larsson, O. Westerlund och L. Hedberg.

Längst till vänster på tredje raden uppför står ett till formatet blygsamt men av Regementet högt skattat pris: 3. lagpris i armémästerskapet på skidor 1938. Hur detta erövrades framgår av en skildring i Medlemsbladet nr 4. I laget åkte fänrik Hjukström, sergeant C. Jansson, furir B. Hedlund och värnpliktige Klang från Mora.

Dalaknektar i främmande härar.

Medlemsbladet inleder i detta nummer en serie »Dalaknektar i främmande härar». Början göres med hjälten från amerikanska frihetskri- get Ernst von Vegesack, vars bild tecknas av hans brors sons sonson, Löjtnanten vid Kungl. Dalregemen- tet, Friherre B. V. von Vegesack.

I. Ernst von Vegesack.

Mathias Ernst Peter von Vegesack föddes på Got- land den 18. juni 1820. Redan vid 15 års ålder började han sin militära bana vid Visby jägarkompani. Sju år se- nare återfinna vi honom såsom underlöjtnant vid Kungl. Dalregementet, där han tjänstgjorde i 19 år och avance- rade till kapten. Vid sidan av sitt militära yrke hade han flera civila befattningar. Han var sålunda storskif- teslantmätare i Stora Kopparbergs län och trafikchef vid Gäfle-Dala järnväg. Mest känd blev han emellertid genom sitt deltagande i amerikanska frihetskri- get 1861—1865.

E. von Vegesacks beslut att deltaga i detta krig på- skyndades på sätt och vis av en liten finansmanöver av den kände dalariksdagsmannen Liss Lars Olsson (fader till den ännu mer kände Liss Olof Larsson), vilken på hemväg från riksdagen 1860 tog vägen över Gäfle. Han råkade då sin riksdagskamrat och gode vän Per Murén, som var von Vegesacks chef vid Gäfle-Dala-banan. »Jag tänker åka hem på järnvägen din, Pelle», sade Liss Lars, »men jag får väl ta allt bagaget mitt med fritt?». »Det får du visst det», sade Murén, som emellertid hade bråt- tom och glömde att underrätta von Vegesack om saken. Nu befann sig bland Liss Lars »bagage» ett tjog fjär- dingar med saltad surströmming, som den smarte riks- dagsmannen tänkt sälja i sin hembygd. När von Vege- sack såg detta, vägrade han bestämt att anse de luktan- de fjärdingarna som »bagage» och sände utan prut iväg tåget, med den påföljd, att ett häftigt meningsutbyte se-

nare uppstod mellan Murén och von Vegesack, vilket slu- tade mde att den senare »gav både järnväg och sur- strömming d—n».

E. von Vegesack avreste strax därpå till Amerika och tog anställning i Nordstaternas armé, där han deltog i ett tjugotal fältslag, strider och belägringar. Den 21. sept. 1861 inträdde han som kapten vid 58. regementet, Ohio- volontärerna, och fem veckor därefter befordrades han till major i generalstaben. Den 8. mars 1862 avsändes von Vegesack med förstärkningar från general Wools kår till general Mansfield, som då kommenderade det förskansade lägret vid Newports News och var hårt an- satt av sydstaternas armé både från landsidan och från

havet. Här blev von Vegesack åsyna vittne till den i sjökrigshistorien så märkliga striden mellan sydstaternas fruktade jättefartyg Merrimac och John Erikssons lilla men effektiva pansarfartyg Monitor. Striden slutade som bekant med Merrimacs undergång.

Hos general Mansfield tjänstgjorde von Vegesack se- dan som kommendant. Denna befattning tilltalade emel- lertid ej den äventyrslystne svensken, och när hans förmän vägrade låta honom medfölja general M. Cellans armé på dennes vida farligare operation mot Richmond, tog von Vegesack avsked som officer och medföljde som menig soldat. Efter några veckor hade han emellertid åter befordrats till major och efter ytterligare någon tid till överste.

År 1862 förde von Vegesack New York-regementet. Det- ta, som huvudsakligen rekryterats av skandinaver och tyskar, var från början rätt löst hopfogat, men von Ve- gesack lyckades sammansvetsa de mycket olika elemen- ten och omskapa det förut ej så ansedda förbandet till ett aktat och fältdugligt regemente. Vid Antietam utför- de han med detta regemente en av sina mest ryktbara bragder.

I centern av nordamerikanska härens ställningar reste sig tre höjder, vilka voro av avgörande betydelse för nordarmén. De försvarades i slagets början av general Mansfield, som emellertid själv dödligt sårad blev tvun- gen att uppgiva dem åt fienden. Upprepade försök att återtaga de förlorade positionerna misslyckades. Snart

En spioneriaffär i Boden.

Man skrev januari 1916. Ute i Europa rasade kriget och hemma i Sverige inkallades för andra gången årsklassen 1908 till krigstjänstgöring. För oss dalkarlar stodo alternativen Skutskär och Boden. Skutskär låg ju närmast och var följaktligen mest eftertraktat; att skickas till Boden ansågs närmast som en förvisning. Som nybliven fastighetsägare hade jag en del affärer att ordna, varför jag genast vid inryckningen lade in ansökan om en veckas tjänstledighet.

»Alla som begär tjänstledighet åka givetvis till Boden», upplyste vår kompanichef i Falun kapten N—ff. Annars ordnade man det om möjligt så, att de, som förut varit i Boden, nu fingo komma till Skutskär och tvärtom. Då jag redan en gång varit däruppe, hyste jag inga betänkligheter, och med kaptenens tillmötesgående hjälpsamhet blev min ansökan beviljad på högsta ort, just som jag stod klar att med kamraterna avmarschera till Norrlandståget.

En vecka senare tågade jag ensam, iklädd en splitterny grå mundering, med packning och gevär ut från Kungl. Dalregementets kasern ned till Falu Södra och satte mig på norrgående tåget. In i kupén, där jag tagit plats med mitt gepäck, klev en i anseende till stoftshyddan betydligt fullväxt mansperson i sällskap med en matrona av samma format. Vid åsynen av min krigiska skepelse yttrade han några mindre väl valda ord om »det förbanna-

visade det sig emellertid, att nordarméns ställning var ohållbar om fienden tilläts operera från de tre höjderna, varför det beslöts att ytterligare ett motanfall skulle företagas. E. von Vegesack med sitt regemente fick då order att utföra detta.

I spetsen för sina svenskar, normän, danskar och tyskar sprängde han mot fiendens mördande eld. Vid första salvan stupade regementets fanförare, men von Vegesack fängade från hästryggen den fallande fanan och stormade med den mot fienden. Efter förlustbringande strid med blanka vapen drevs fienden på flykten, och ett gynnsamt utgångsläge skapades för den fortsatta striden, som resulterade i nordarméns seger.

Det blodigaste av alla fältslag stod vid Chancellorsville. Där blev von Vegesacks häst i stridstumultet skjuten under honom, och i fallet vreds ryttarens ben ur led. Han ledde då sina trupper till seger från en bår, som bars av hans pålitliga svenskar.

Slaget vid Gettysburg var den sista batalj, som von Vegesack deltog uti. Han utnämndes där på slagfältet till nordamerikansk brigadgeneral. Strax därpå lämnade han emellertid den aktiva tjänsten i i Förenta Staternas armé och återvände till Sverige, där han fortsatte sin militära bana. År 1864 befordrades han till överstelöjtnant och chef för Västerbottens fältjägarbatal, 1868 till överste vid Hälsinge regemente, 1874 till militärbefälhavare på Gotland samt 1884 till generalmajor.

E. von Vegesack avled 1903, 83 år gammal.

B. von Vegesack.

de knekteriet», vilket gav mig anledning upplysa om, att jag som mobiliserad värnpliktig endast fullgjort min enkla skyldighet. Något blidkad började han då för mig utmåla fasorna i Boden. Som jag rätt väl kände förhållandena däruppe, kunde jag avsevärt korrigera hans uppgifter. — »Men är det rätt», utropade han slutligen med patos, »att låta folk ligga ute i 30° köld?» På min anmärkning att lite strapatser tålde man väl vid, vände han mig ryggen,

med en obetalbar min av förakt.

Hela resan med alla dess poänger, inte minst den arg-sinte konduktören, som tog emot mig på Norrlands-expressen i Storvik, vore värd ett kapitel för sig.

Alltnog, jag kom välbehållen fram, mottogs i Boden av min vän från 5. komp. 1909 nr 82 Olander, nu kompaniets mjölkusk, och blev jämte min packning fraktad upp till Degerberget, där kompaniet låg förlagt. Dagarna gingo sin gilla gång med vakt, övningar, vakt, vila och

åter vakt.

Någon nöd gick det inte på oss, men nog blev det litet långrandigt och givetvis räknade man de återstående dagarna. Så en dag mot slutet av kommenderingen, när jag tjänstgjorde som vaktbefälhavare vid »högvakten» i själva fortet, då hände det. Portklockan ringde, med en väpnad man i följe störtade jag ut att öppna, och in genom portvalvet rider en ståtlig löjtnant, hoppar av inne i ljusgården och hojtar: »Va i helsike, är Du här!» Det var min gamle vän och studentkamrat löjtnant K—n på Västmanlänningarna, nu adjutant på bataljonen. — »Ställ opp vakten, majoren kommer strax efter» — och därmed försvann han in i fortet. Några minuter efteråt svängde majorens släde in i ljusgården, vakten gick i gevär, majorn hälsade och för-

svann samma väg som löjtnanten. Allt återgick till det vanliga.

Om en stund kom löjtnanten ut i vaktrummet och ringde upp kommandanten. — »Nej, general, här måste föreligga ett misstag. Den utpekade nekar bestämt. Nej, general. Ja, general... Han har inte en kamera en gång. Ja, general... Nej, general...»

— »Vad betyder allt det här?» — »Jo, förstår Du, det har kommit en anmälan, att någon skulle ha fotograferat häruppe. Inte har Du sett någonting?» — »Nej, här finns ingen som har kamera.» — »Det tror jag också». Och därmed försvann han åter in på kompaniexpeditionen.

— »430 Berglund ska infinna sig på expedition». Det var en ordonnans, som stack in huvudet i vaktrummet. Glad i hågen stegade jag i hans sällskap in och anmälde mig. Därinne satt majorn, adjutanten, kompanichefen, våran löjtnant, och utefter väggarna stodo några kompanikamrater. Majorn tittade opp och mönstrade mig.

— »Brukar 430 rita?»

— »Äja, nog syndar jag ibland, major.» Jag föreställer mig, att ett självmedvetet leende lekte på läpparna.

— »Får man lov att titta i teckningarna?»

— »Så gärna. Jag har dem i logementet.»

— »Var så god och hämta dem.»

Och så satte sig majorn att bläddra i de båda skissböcker, som jag räckte honom. Ibland tittade han opp med ett roat småleende.

— »Se där ha vi nästan hela kompaniet!»

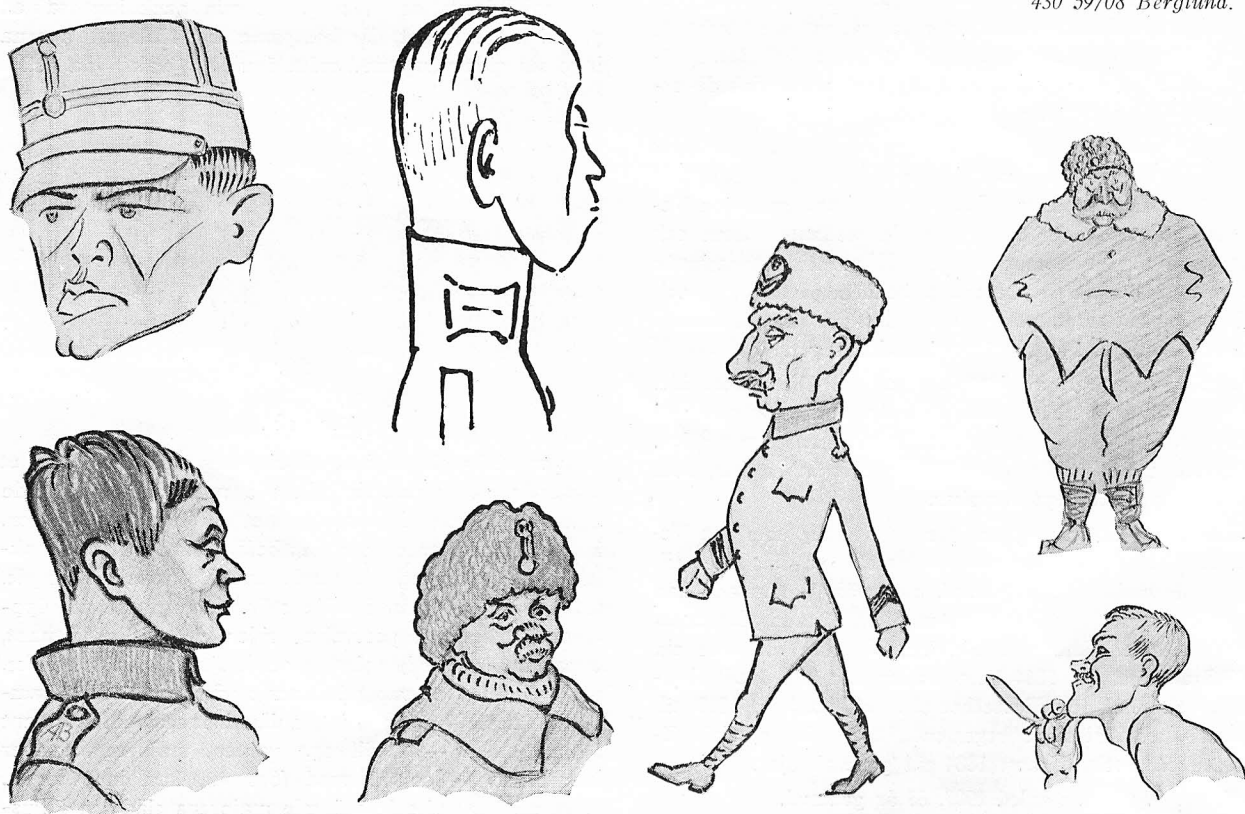
Och majorn visade och hans publik skrattade. Och jag var stolt, naturligtvis. — »Får jag behålla dom här?» — »Gärna. Men nog skulle jag vilja ha igen dem förstäss.» — »Det får vi se. Vet inte 430 att det är förbjudet att rita eller fotografera häruppe i fästningen?»

Och därmed stod med hemsk tydlighet meningen med detta gemytliga förhör klar för mig: Jag var misstänkt och anklagad för spioneri! Och jag, som hela tiden hade trott, att det skulle bli fråga om att rita några lustiga karrikatyror för någon planerad festlig tillställning. Det sista jag gjorde, när jag lämnade Falun, var just att rita en dylik serie åt kapten N—ff.

Det var några spänande dagar och nätter, som nu följde, innan postbudet ett par dagar före hemfärden till mig överlämnade ett paket, som befanns innehålla mina gamla skissböcker. — »Sex månaders fängelse, det blir då det minsta» — hade löjtnant Hosiannah D—son C—n tröstat mig med.

Hela eländet hade sin upprinnelse däri, att en skrytsam kamrat en kväll hade setat nere hos en skogsvaktare — som tillika var fortpolis — och skroderat om vilka »jupa gubbar» det fanns på hans kompani. Där fanns ingenjörer och ritare och t. o. m. en fil. doktor, som kunde en hel massa språk, och en bankdirektör, som ritade roliga gubbar — det var min ringhet det — o. s. v. Och av denna soppa hade »dekketiven» kokat ihop en rapport, som kunde ha kostat mig några månaders fängelse och kanske förlust av medborgerligt förtroende, därest inte löjtnant K—n med klar förståelse för läget hade gjort allt vad i hans förmåga stod för att övertyga sina förmän om min absoluta oskuld och ofarlighet.

430 59/08 Berglund.

Teckningar av författaren.

Ett plus

i sparbanksboken

är

ett plus

i kampen

för tillvaron

Kopparbergs Läns Sparbank

82 filialer i Dalarna

Dalarnes Nya Brandstodsbolag

Försäkringsstock 525 mill.

Egna fonder 4 mill.

—

Lägsta premier.

—

Upplysningar lämnas av socken-
kommittéerna och å bolagets
huvudkontor, Parkgatan 5—7,
Falun.

Om Ni vill ha en billig, verkligt
god

Måltidsdryck

beställ då

Hushållsdricka

på 5 och 10 liters flaskor

från

”ÅNGBRYGGERIET”

FALUN

Möbler
Mattor Gardiner

Stort urval

Låga priser

—

Aktiebolaget

**Axel Johanssons
Möbleringsaffär**

Ölandsgat. 5
Stora Torget

Falun

Telefon:
207, 2007 växel

GULD - SILVER NYSILVER SPORT- PRISER

FÖRLOVNINGSRINGAR

alltid fördelaktigast hos

J. E. SKREIJ
HOVJUVELERARE

Holmgatan FALUN
H. M. KONUNGENS HOVLÉVERANTÖR

Till landsorten sända vi gärna
till påseende.

Volontäranställning

vid Kungl. Dalregementet

kan erhållas av välfrejdade ynglingar mellan 17—20 år. Ansökan ställd till Regementschefen insändes under juni—september. Anställning sker den 1. november för en tid av i allmänhet tre år.

Begynnelselön 50: — kr., efter tre år i allmänhet 90: — kr., sex år 120: — kr., allt pr månad. Dessutom fri mat, inkvartering och fria kläder.

Prospekt och upplysningar sändas på begäran av rekryteringskommissionen, I 13, FALUN.

C. A. Stenqvist.

I Säter avled den 24. november en av stadens äldsta och mera kända borgare, f. skogvaktaren och arbetsförmannen Carl August Stenqvist, i den höga åldern av 81 år. Han var född i Grängshammar, men kom i unga år till Säter, där han hade anställning vid olika företag. Den bortgångne var en solskensmänniska, som kunde konsten att roa sin omgivning. Han var mycket intresserad av idrott och varmt hängiven sin hembygds regemente. Vid Kamratföreningens bildande anmälde Stenqvist sig med sina fem söner, samtliga värnpliktiga vid Kungl. Dalregementet, bland de första medlemmarna. Hans långa arbetsdag är nu ändad. Vile han i frid.

E. B.

Födelsedagslista.

1. halvåret 1939.

- Jan. 14. f. d. Soldaten J. Kvist, Gagnefsbyn, *Gagnef*, 70 år.
 „ 14. Majoren I. Aminoff, Dalalid, *Södertälje*, 60 år.
 Febr. 11. Auditören E. Hallenberg, Bergalid 2, *Falun*, 50 år.
 „ 12. Överstelöjtnanten K. Hörnfeldt, Parkgatan 3, *Falun*, 50 år.
 „ 17. f. d. Fanjunkaren E. Mört, Sjöåsen, *Gagnef*, 75 år.
 Mars 14. Musikfanjunkaren V. Forsman, Box 125, *Hagaström*, 65 år.
 April 10. f. d. Fanjunkaren F. O. Tynell, *Olsbacka*, 75 år.
 „ 18. Kaptenen B. E. Barkman, *Kvarnsveden*, 60 år.
 „ 28. f. d. Fanjunkaren E. G. Hultman, Nybrogatan 6, *Falun*, 70 år.

För ett flertal medlemmar saknas uppgift angående födelsedag och födelseår, varför de icke kunna införas i födelsedagslistan. Särskilt gäller detta f. d. värnpliktiga av äldre årsklasser, vilka i regel icke kunna återfinnas i vid regementet befintliga rullor. V. U. riktar därför en uppmaning till dessa medlemmar att insända kompletterande uppgifter.

Nya medlemmar.

3. kvartalet 1938.

(Forts. från n:r 6).

- Jansson, K., 8/8 1886, Fabriksgatan 21, *Säter*.
 Johansson, A. G. H., 23/9 1906, Furir, I 13, *Falun*.
 Johansson, J. A., 30/4 1893, Skogsholm, *Karlstad*.
 Johansson, J. A., 24/4 1891, Lantbrukare, Sör Romme, *Stora Tuna*.
 Johansson, J. L., 28/9 1891, Bokförare, Box 2370, *Falun*.
 Johansson, J. M., 19/4 1893, Plåtslagare, Sturegatan 1, *Säter*.
 Johansson, N., 12/5 1911, Chaufför, Hökartorget, *Hedemora*.
 Johansson, N. L., 12/9 1918, Furir, I 13, *Falun*.
 Järnemark, C.Th., 12/9 1894, Bankkamrer, Falugatan 1, *Falun*.
 Karlebo, A., Agronom, Ilsholmen, *Norrtälje*.
 Karlebo, B., 25/11 1890, Försäljningschef, Stockholmsvägen 24, *Råsunda*.
 Karlebo, S., 8/9 1892, Ingenjör, Jakob Vestingatan 1 AIII, *Stockholm*.
 Kempe, J., 17/7 1878, Disponent, *Idkerberget*.
 Källman, K., 22/6 1890, Sjukvårdare, Kristinegatan 27, *Säter*.
 Landberg, C. A., 28/2 1892, Spårvägstjänsteman, Rålambsvägen 50 n. b., *Stockholm*.
 Larsson, K. G., 29/8 1901, Sergeant, polisman, *Fredriksberg*.
 Larsson, P., Handlande, *Holsåker*.
 Lidén, B., 21/12 1912, Västerlånggatan 2, *Säter*.
 Lindberg, E., Kantor, *Stora Tuna*.
 Lindström, K. L., 24/3 1911, Löjtnant, försäkringstjänsteman, Kimekullevägen 55, *Traneberg*.
 Lindström, W., 3/8 1894, Musikdirektör, KA 1, *Oscar-Fredriksborg*.
 Ljungqvist, S. A., 11/10 1893, Kapten, gymnastikdirektör, Treffenbergsvägen 8, *Falun*.
 Lundberg, J. A., Söpnarby, *Borlänge*.
 Lundberg, M., 26/3 1887, *Borlänge*.
 Lundeborg, A. L., 5/2 1918, Korpral, I 13, *Falun*.
 Lundin, L., 20/6 1887, Länsskogvaktare, *Borlänge*.
 Lundström, C., Direktör, *Örebro*.
 Lång, H., 24/7 1887, Grosshandlare, *Grängesberg*.
 Löfdahl, F. A., Ärby, *Borlänge*.
 Löfgren, F., 10/8 1886, Köpman, Nordansjö, *Hedemora*.
 Magnusson, H., Ingenjör, Mårdvägen 33, *Äppelviken*.
 Mattsson, G., 22/10 1885, Ingenjör, *Mora*.
 Mattsson-Frost, G., Box 726, *Mora*.
 Matz, J., Vattugränd 13, *Säter*.
 Müller, E., Linnégatan 1, *Säter*.
 Mört, E., 17/2 1864, f. d. Fanjunkare, Sjöåsen, *Gagnef*.
 Nenzell, L. O., 10/10 1880, Förvaltare, I 13, *Falun*.
 Norin, O., 25/1 1881, Tjänsteman, Skogshögskolan, *Experimentalfältet*.
 Olmås, A. B., 8/2 1920, Korpral, I 13, *Falun*.
 Oskarsson, A. H., 21/4 1883, Sjukvårdare, Grängsgatan 8, *Säter*.
 Pelles, E., 13/2 1904, Reklamtecknare, *Hedemora*.
 Persson, A. R., 27/1 1920, Box 9192, *Domnarvet*.
 Persson, E. G., 29/12 1892, Fanjunkare, kassör, Bergsla-

gets Bostadsavdelning, *Skutskär*.
 Rydén, K. H., 1/5 1908, Snickare, Kristinegatan 13, *Falun*.
 Ryman, V. V. G., 11/12 1877, Major, Blackeberg, *Ångby*.
 Sand, B. L., 19/10 1877, Fjärdingsman, *Torsång*.
 Sigra, A., 2/1 1896, Handelsföreståndare, Hagagatan 1, *Falun*.
 Sjöberg, S. G., 4/4 1897, Folkskollärare, Svärdsjö, *Stora Tuna*.
 Sjödin, J. H., Melleruds gård, *Mellerud*.
 Sköld, A. E., 6/2 1894, Chaufför, *Mora*.
 Slatte, G. L., 6/7 1912, *Trekanten*.
 Sporre, P., 8/9 1865, f. d. Soldat, Nordbäck, *Gagnef*.
 Steffenburg, H., Åsgatan 65, *Falun*.
 Steen, A., 1865, f. d. Soldat, Tviksta, *Hedemora*.
 Strömvall, G. O., 14/5 1882, Polisman, Vattugränd 10, *Säter*.
 Sundstedt, A., 17/12 1868, f. d. Soldat, Box 97, *Långshyttan*.
 Sundstedt, O., 20/10 1881, Hemmansägare, *Ornäs*.
 Sundström, 22/4 1860, f. d. Soldat, Ängelsfors, *Hofors*.
 Svartberg, J., 17/7 1878, Järnsynare, Box 3374, *Borlänge*.
 Swenelius, S. V., 2/2 1919, Furir, I 13, *Falun*.
 Svern, A., 1/7 1892, Målare, *Vikarbyn*.
 Södergren, J., 17/7 1878, Sergeant, I 13, *Falun*.
 Söderling, K. V., *Vintjärn*.
 Thenor, T., Ingeniör, Valsverket, *Smedjebacken*.
 Thunström, K. J. A., 16/6 1909, Fabrikör, Bro, *Borlänge*.
 Torsell, P., 25/2 1896, Hemmansägare, Mattsbo, *Hedemora*.
 Trogen, J., 26/12 1862, f. d. Soldat, Kilby, *Huddunge by*.
 Ulriksson, K., 1874, f. d. Soldat, *Öf. Svärdsjö*.
 Wassberg, A. R., 3/1 1903, Sergeant, polisman, Karlborgsgatan 22, *Gävle*.
 Welenius, B. A., 11/1 1887, Stationsföreståndare, *Stora Tuna*.
 Westblad, A., 16/10 1884, Inspektör, *Holsäker*.
 Westgren, H., Bankkamrer, *Falun*.
 Widigsson, J., *Säter*.
 Wik, A., 1/9 1868, Hemmansägare, Fors, *Djura*.
 Wikman, A., 27/4 1885, Hemmansägare, Finngärde, *Korsnäs*.
 Zetterberg, G., *Sundborn*.
 Åberg, A., 16/10 1907, Box 537, *Långshyttan*.
 Åberg, K. G., 8/3 1882, Hemmansägare, Box 1108, *Säter*.
 Östlund, A., Ingenjör, *Sågmyra*.
 Östman, E. O. S., 14/6 1916, Fänrik, Birger Jarlsgatan 41 A, *Stockholm*.

4. kvartalet 1938.

Andersson, D., 1888, Lantbrukare, Halvarsgårdar, *Sellnäs*.
 Andersson, J. G., 6/1 1911, Köpman, Storgatan 13, *Ludvika*.
 Axén, S. G. E., 8/2 1911, Sergeant, I 13, *Falun*.
 Boman, W., 27/8 1917, Officersaspirant, Kungl. Krigsskolan, *Stockholm 21*.
 Bywall, E., 14/10 1903, Ingenjör, *Kvarnsveden*.
 Bäcklin, E. E., Handlande, Rommehed, *Stora Tuna*.
 Carlerud, F. O. B., 26/11 1903, Köpman, *Mora*.
 Carlsson, F., 1877, Box 6566, *Borlänge*.
 Carlsson, N. O. M., 8/10 1916, Reservofficersaspirant, Prästgården, *Mockfjärd*.

Eggert, F. G., 22/7 1915, Fänrik, I 13, *Falun*.
 Ekengren, W., Hemmansägare, Övermora, *Kvarnsveden*.
 Eriksson, C. G., Kontorist, Valsverket, *Smedjebacken*.
 Eriksson, S. A., 17/11 1917, Sjukvårdsfurir, I 13, *Falun*.
 Fernlund, N. A., 12/12 1903, Sturegatan 21, *Falun*.
 Fredbäck, G., Kamrer, Valsverket, *Smedjebacken*.
 Friberg, J. T., 9/7 1900, Ingenjör, Box 8294, *Domnarvet*.
 Fridell, P. J., Föreståndare, Kristinegatan 21, *Falun*.
 Guldbrand, H., 3/2 1881, Vicekorpral, Kårgärde, *Orsa*.
 Hedman, H. A., 8/2 1897, Häradsskrivare, *Orsa*.
 Hellander, G., Handlande, *Idkerberget*.
 Hellander, H., Handlande, *Tuna Hästberg*.
 Hjelmström, N., 29/8 1915, Officersaspirant, Kungl. Krigsskolan, *Stockholm 21*.
 Jansson, C. F., Hemmansägare, Torsbo, *Bispsberg*.
 Jernberg, A. V., 18/5 1901, Köpman, Parkgatan 13, *Falun*.
 Jonsson, A., 3/3 1917, Korpral, I 13, *Falun*.
 Kalén, O. H., 29/12 1914, Amanuens, Renstiernas gata 211, *Stockholm*.
 Källberg, G. A. W., 5/6 1914, Furir, I 2, *Stockholm*.
 Larsson, E., 14/10 1898, Folkskollärare, Treffenbergsvägen 3, *Falun*.
 Lebern, K. W., Lokomotivförare, Hyttgatan 16, *Falun*.
 Lidman, C. F., 9/11 1898, Redaktör, *Hedemora*.
 Lundström, S. G., 11/10 1903, Damskräddare, Djupedalsgatan 4, *Göteborg*.
 Lybeck, B., 5/4 1916, Officersaspirant, Kungl. Krigsskolan, *Stockholm 21*.
 Lång, W., 16/7 1889, Järnhandlare, Box 28, *Enköping*.
 Mossfeldt, B. A., 18/7 1903, Köpman, *Dala-Järna*.
 Nilsson, B., 1/9 1889, Bagare, Sör Romme, *Stora Tuna*.
 Rågfeldt, L., 14/9 1883, Fanjunkare, Fack 44, *Mora*.
 Röjd, J., Köpman, A. B. Svenska Trähus, *Gävle*.
 Sahlin, E., 18/5 1902, Åkare, *Linghed*.
 Sjögren, H. B., 30/4 1892, Ingenjör, Ljusåsens gård, Box 425, *Smedjebacken*.
 Spegel, D. B., 6/9 1904, Köpman, Åsgatan 18—20, *Falun*.
 Spritt, H., 23/10 1879, Hemmansägare, Maggås, *Orsa*.
 Stehlin, B., Järnvägstjänsteman, Järnvägen, *Söderbärke*.
 Stengård, C. B., 4/9 1903, Ingenjör, ASEA, *Ludvika*.
 Ström, B., 18/10 1915, Officersaspirant, Kungl. Krigsskolan, *Stockholm 21*.
 Tegnér, F. E., 5/8 1878, Kamrer, Åsgatan 5—7, *Falun*.
 Wennberg, K., Folkskollärare, Box 247, *Mässbacken*.
 Werkmäster, J., 8/3 1885, Redaktör, Hans Järtas väg 14, *Falun*.
 Wikström, P., 17/1 1882, Soldat, Österfors, *Gagnef*.
 Zethelius, M. L., 10/7 1892, Lasarettsläkare, Villavägen 8, *Falun*.
 Öfverlund, K. L., 25/1 1915, Ingenjör, Thulegatan 6 CII, *Sundbyberg*.

Beväringsmannen: — »Körpral, får jag fråga om en sak. Kaftin sa', att om ja int' gjord' bätter gevärsföringar, så skull' han hugg huv'et av mej och kast' de' i ärtkitteln. Måntro han kan ha rätt te' dä'?

Korpralen: — »Anbelangandes huv'et, så nog har han rätt te' dä', men int' f-n får han förstöra Kronans ärter int'».

—I—